

Прозір. Коти-вояки

КУПИТИ

Перша книга третього циклу «Сила трьох» серії світового бестселера «Коти-вояки».

Героями нового циклу «Сила трьох» стали онуки Вогнезора. Троє нащадків легендарного провідника Громового Клану народилися в нелегкі часи. Лісові коти, що після Великої Мандрівки оселилися біля озера, гинуть від голоду і хвороб. Невже Зореклан помилився, коли привів їх сюди? Нащадки Вогнезора отримали надзвичайну силу від зоряних предків. Та поки що вони не усвідомлюють, який дар тримають у своїх лапах. Їм доводиться самотійно обирати життєвий шлях, помилятися, шукати себе знову і сподіватися, що в темному і непевному майбутньому Кланів з'явиться хоча б найменший прозір... Аж поки один з них не зрозуміє, що його сила прихована в слабкості, що темрява навколо нього — це насправді дар провидіння.

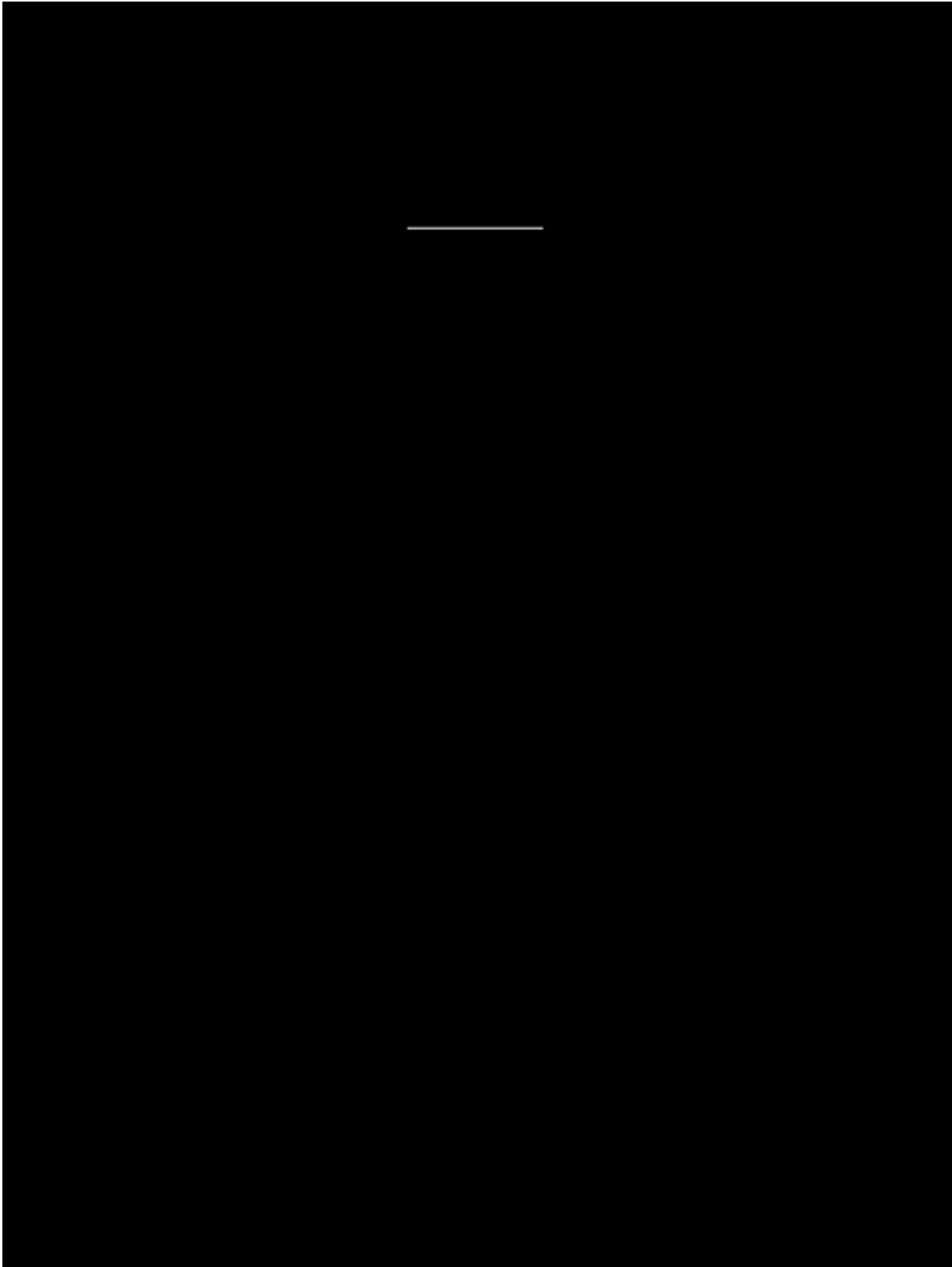
Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

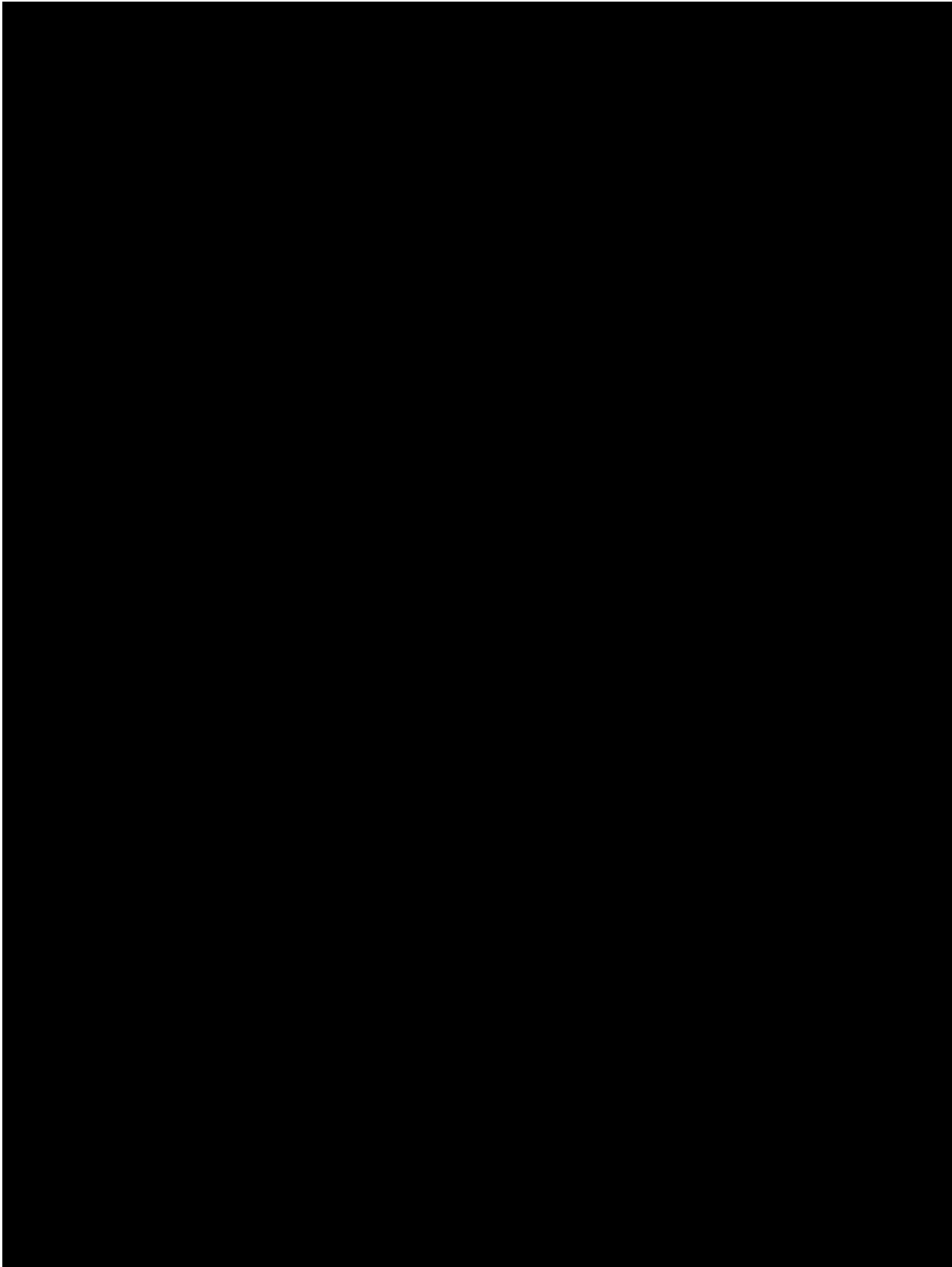
Ерін Гантер

КОТИ Прозір ВОЯКИ

Їх буде троє, кров від твоєї крові,
і вони триматимуть силу зір у своїх лапах.

Прозір

Erin Hunter
WARRIORS

Power of the Three
Book One: The Sight

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котятих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Цикл «Сила трьох»
Книга перша: «Прозір»

Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2021

© Working Partners Limited, 2007

© ПП «АССА», 2021

© Панченко О. І., дизайн, 2021

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7670-37-6

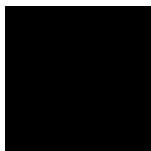
Аннотація

Героями нового циклу «Сила трьох» стали онуки Вогнезора. Троє нащадків легендарного провідника Громового Клану народилися в нелегкі часи. Лісові коти, що після Великої Мандрівки оселилися біля озера, гинуть від голоду і хвороб. Невже Зореклан помилився, коли привів їх сюди? Нащадки Вогнезора отримали надзвичайну силу від зоряних предків. Та поки що вони не усвідомлюють, який дар тримають у своїх лапах. Їм доводиться самотійно обирати життєвий шлях, помилятися, шукати себе знову і сподіватися, що в темному і непевному майбутньому Кланів з'явиться хоча б найменший прозір... Аж поки один з них не зрозуміє, що його сила прихована в слабкості, що темрява навколо нього — це насправді дар провидіння.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраво-рудий кіт.

Воєвода

Ожинокіготь — темний брунатний кіт із бурштиновими очима.

Медикицька

Листоплеса — світло-кара плямиста кицька з бурштиновими очима та білими лапками.

Вояки та воячки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт.

Шипокіготь — золотисто-карий смугастий кіт.

Золошуб — сірий плямистий кіт.

Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Вивіркострибка — яскраво-руда кицька із зеленими очима.

Косариконіг — довголапий котик із коричневим животиком та жовтими очима.

Березопад — коричневий кіт із бурштиновими очима.

Білокрила — струнка зеленоока киця.

Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима.

Студня-Де-Пірнають-Рибки (Студня) — невелика смугаста кішка із сірими очима, походить із Племені Стрімкої Води.

Бурешуб — темно-сірий кіт з бурштиновими очима, походить з Річкового Клану.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Бубколап — кремовий кіт.

Ліщинолапка — невеличка біло-сіра кішка.

Мишколап — сіро-білий котик.

Попелюшколапка — сіра смугаста кішка.

Медолапка — світло-коричнева смуганька.

Маколапка — муруга кішка.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Маргаритка — кремова довгошерста кішка з конярки.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Мишошубка — маленька коричнева кішка.

Тіньовий Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький кіт.

Вояки

Дубошуб — невеликий коричневий кіт.

Горобинокіготь — рудий кіт.

Димоніг — чорний кіт.

Снігопташка — чисто-біла кішка.

Новаки

Плющолупка — сріблясто-біла кицька з темно-блакитними очима.

Соволап — світло-коричневий кіт.

Королеви

Вохрошубка — норовлива темна кицька із зеленими очима.

Старійшини

Кедросерд — темно-сірий кіт.

Маківка — довгонога світло-коричнева кішка.

Річковий Клан

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — кішка зі сріблястим хутром і блакитними очима.

Медикішка

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром.

Вояки

Чорнокіготь — димчастий чорний кіт.

Повхозуб — невеликий брунатний смугань.

Шуваровус — чорний кіт.

Мохошубка — муруга кішка з блакитними очима.

Букошуб — світло-коричневий кіт.

Брижохвіст — темно-сірий смугань.

Королеви

Світоквітка — блідо-сіра кішка.

Новаки

Верболапка — дрібна сіра кицька з м'яким сірим хутром і зеленими очима.

Ряболапка — сіра кішка з блакитними очима.

Старійшина

Важкоступ — опасистий смугастий кіт.

Діжкохвоста — огрядна темно-коричнева кішка із зеленими очима.

Каменеток — сірий кіт.

Вітряний Клан

Провідник

Однозір — брунатний смугастий кіт.

Воєвода

Золоніжка — сіра кішка.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Клаптевух — смугастий темний кіт.

Воронокрил — дрібний темно-смугастий кіт із бурштиновими очима.

Ночехмара — чорна кішка.

Ласкошуб — рудий кіт із білими лапами.

Білохвістка — невелика біла кішка.

Новаки

Вересолапка — світло-коричнева кицька з вересковими очима.

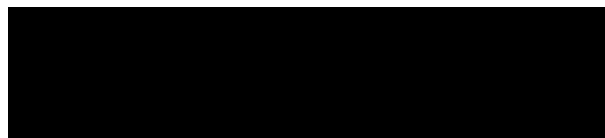
Бризолап — чорний кіт з бурштиновими очима.

Старійшина

Ранньоквітка — муруга кішка.

Павотеніг — темно-сірий смугастий кіт.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Пролог

Між багnistим корінням дерева з'яв невеликий отвір. У його тінях переплетене галуззя встеляло гладку долівку печери, утворену вітром і водою впродовж незліченних повень.

До отвору крутою стежкою піднявся кіт. Наблизившись, примружив очі. Його вогниста шубка сяла в місячному промінні. Він смикнув вухами, а його хутро стало дибки, зраджуючи страх. Кіт сів біля устя печери й обгорнув лапи хвостом.

— Ти просив, щоб я прийшов.

У тінях зблиснули чийсь очі — блакитні, немов літнє небо, відображене в річці. Сірий кіт, пошрамований часом і битвами, чекав біля входу.

— Вогнезоре, — вояк вийшов і потерся білою плямистою мордою об щоку Громого провідника. — Я маю тобі подякувати. — Його голос був надщерблений літами. — Ти відбудував утрачений Клан. Ніхто б не впорався з цим краще.

— Нема за що дякувати, — схилив голову Вогнезір. — Я зробив те, що мусив.

Старий вояк кивнув і замислено кліпнув.

— Як гадаєш, ти був добрим провідником для Громого Клану?

Вогнезір напружився.

— Не знаю, — нявкнув він. — Це нелегко, але я завжди намагався зробити все для свого Клану.

— Ніхто б не посмів сумніватися у твоїй вірності, — крекнув старий кіт. — Але наскільки далеко ти готовий у ній зайти?

Очі Вогнезора замерхтіли непевністю, він почав підшукувати правильні слова.

— Попереду складні часи, — продовжив вояк, перш ніж Вогнезір устиг відповісти. — І на твою вірність чекає важке випробування. Іноді доля одного кота — це не те саме, що доля цілого Клану.

Раптом старий незграбно звівся на лапи і глянув кудись повз Вогнезора. Здавалося, що він більше не бачив Громого провідника: його погляд полинув кудись далеко, а куди — Вогнезір не бачив.

Коли він знову заговорив, із його голосу зникло старече рипіння, ніби його язиком промовляв хтось інший:

— *Їх буде троє, кров від твоєї крові, і вони триматимуть силу зір у своїх лапах.*

— Я не розумію, — нявкнув Вогнезір. — Кров від моєї крові? Чому ти мені це говориш?

Старий вояк кліпнув і знову перевів погляд на Вогнезора.

— Ти мусиш сказати більше! — вимагав Громовий провідник. — Як я маю вирішити, що робити, якщо ти не поясниш?

Старий кіт глибоко вдихнув і промовив:

— Прощай, Вогнезоре. У майбутні часи згадай про мене.

* * *

Вогнезір стрепенувся зі сну, відчуваючи страх. Він полегшено закліпав, побачивши знайому кам'яну стіну свого кубла в лощовині біля озера. Ранкове світло проливалось крізь розколину в скелі. Тепле проміння заспокоїло його.

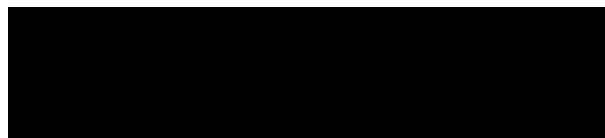
Провідник підвівся й потрусив головою, намагаючись вивітрити сон. Проте це був не простий сон, бо Вогнезір пам'ятав ту печеру так чітко, ніби був там лише повню тому — хоча звідтоді минуло вже дуже багато сезонів. Коли старий вояк промовив це дивне пророцтво, Вогнезорових доньок навіть не було на світі й чотири Клани ще жили в лісі. Пророцтво супроводило його всю велику мандрівку через гори та оселилося в їхній новій домівці біля озера, і кожну повню цей спогад повертався в його сні. Навіть Піскошторма, яка спала біля нього, нічого не знала про ці слова древнього кота.

Вогнезір визирнув зі свого кубла на табір, що прокидався внизу. Воєвода Ожинокіготь потягувався посеред галявини, напружуючи могутні плечі й переминаючи кігтями землю. Вивіркострибка підійшла до свого партнера й привіталася з ним муркотінням.

«Будь ласка, краще б я помилявся», — подумав Вогнезір. І все ж у його серці відчувалася порожнеча, він боявся, що пророцтво от-от здійсниться.

Троє прийшли...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 1

Листя облітало, черкаючи хутро Сойка, немов пухкий сніг. Під ногами хрумтіло вже опале, крихке від морозу й таке глибоке, що кожен крок давався йому з величезними зусиллями. Крижаний вітер пронизував шубку — ще тоненьку, дитячу — і змушував здригатися всім тілом.

— Почекай! — заскімлив він. Попереду чувся голос його мами, її тепле тіло весь час було на кілька кроків попереду.

— Ніколи не спіймаєш! — врізався у його сон чийсь високий нявкіт, і Сойко стрепенувся зі сну.

Він нагострив вушка, наслухаючи знайомих звуків в ожиннику. Його сестричка і братик гралися. Папоротехмарка вилизувала своїх послуних кошенят. Ніякого снігу з листя не було, він спав у таборі, в безпеці й теплі. Сойко відчував запах маминого гнізда, порожнього, але все ще наповненого її ароматом.

— Ой! — скрикнув котик, коли його сестричка Падубка важко приземлилася прямо на нього. — Обережно!

— Ну нарешті ти прокинувся!

Вона перекотилася з нього і вперлася задніми лапками йому в бік. Відштовхнувшись, киця перекрутилася і стрибнула за чимось.

Миша! Сойко відчув її запах. Його братик і сестричка, мабуть, грають у лови зі свіжиною. Він скочив на лапки і швидко потягнувся, затремтівши всім своїм крихітним тільцем.

— Сойку, лови! — нявкнула Падубка. Миша просвистіла повз його вухо. — От слимак! — підначила киця. Сойко не встиг піймати здобич.

— Зловив! — вигукнув Левко. Він стрибонув на мишу, гупнувши лапками об долівку ясел.

Та Сойко не збирався так легко віддати братикові свій трофей. Може, він і найменший у виводку, але точно найпрудкіший. Котик стрибнув до Левка, збивши його з ніг і витягнувши передню лапу за мишею.

Він незграбно приземлився й перекотився через себе, та злякався, відчувши, що під ним не мох, а малесенькі кошенята Папоротехмарки.

Королева скинула його з них задніми лапами.

Сойко зіпнув.

— Я їх не затиснув?

— Звісно, ні, — форкнула Папоротехмарка. — Ти такий маленький, що навіть блоху не роздушиш! — Лиско та Крижинка занявчали, коли вона присунула їх ближче до свого животика. — Але ви троє стаєте вже занадто гамірні для ясел!

— Пробач, Папоротехмарко, — нявкнула Падубка.

— Вибач, — повторив Сойко, почуваячись винуватим навіть попри те, що відповідь Папоротехмарки його трохи зачепила. Та принаймні королева не вміла довго злитися. Вона легко пробачала кошенят, яких сама вигодувала. Коли у Вивіркострибки так і не прибуло молоко, Сойка, Падубку та Левка годувала Папоротехмарка, доки не народилися Лиско та Крижинка.

— Пора вже Вогнезоріві зробити вас новаками та переселити до новацького кубла, — нявкнула Папоротехмарка.

— Якби ж, — зітхнув Левко.

— Уже скоро, — нагадала Падубка. — Нам уже майже по шість повень.

Сойко відчув знайомий приплив енергії, уявивши, як то він стане новаком. Він не міг дочекатися, коли почнуться його впоряди. Та, навіть не дивлячись на лице Папоротехмарки, він відчував сумнів королеви і знав, що вона поглядає на нього із жалем в очах. Його хутро стало дибки від роздратування — він був не менше готовий до новацтва, ніж Падубка і Левко!

Папоротехмарка відповіла Падубці, не знаючи, що Сойко вловив її миттєвий сумнів.

— Ну, вам ще немає шести повень! А до того можете гратися надворі! — наказала вона.

— Добре, Папоротехмарко, — покійно відповів Левко.

— Ходімо, Сойку, — гукнула Падубка. — Бери мишу із собою.

Ожинове гілля зашелестіло, і вона вислизнула з ясел.

Сойко обережно підібрав мишу зубами. Вона була ще свіжа і м'яка, і він не хотів пустити з неї кров: вони можуть ще гарно з нею погратися. Він подався за сестрою, а Левко вибіг за ним. Колючки

в проході приємно чухали його хутро — вони були досить гострі, але не настільки, щоб боліло.

Повітря надворі було хрумке й морозне. Під Високим Виступом Вогнезір ділився язиками з Піскоштормою. Біля них сидів Порохошуб.

— Треба вже задуматись про розширення вояцького кубла, — радив темний смугань провідникові. — Воно й так переповнене, а кошенята Маргаритки і Карохвістки не будуть новаками вічно.

«І ми теж!» — подумав Сойко.

Ясносерда і Хмарохвіст вмивали одне одного на сонячному моріжку з іншого боку галявини. Сойко чув розмірене шурхотіння їхніх язиків, ніби вода, що скрапує з мокрого листка. Як і в усіх котів Громового Клану, їхні шубки були вже теплі й густі до гололисту, але вони помітно схудли через брак здобичі.

Голод був не єдиною проблемою, яку приніс гололист. Кротик, одне з кошенят Карохвістки, помер від кашлюку, який не лікували жодні Листоплесині трави, а Дощовус загинув під час бурі, бо на нього впала гілка.

Ясносерда спинилася на мить.

— Привіт, Сойку. Як ти сьогодні?

Сойко поклав мишу собі між лап, оберігаючи її від Падубки.

— Добре, звісно, — нявкнув він. Чому це Ясносерда так за нього запереживала? Він же просто спав у яслах, а не ходив у вилазку на Тіньову територію! Здавалося, що він завжди був під пильним наглядом її здорового ока. Сойко вирішив довести, що він такий само сильний, як і його братик та сестричка, тож жбурнув мишу високо над головою Падубки.

Левко промчав повз нього і збив на шляху Падубку, аби першим дістатися здобичі. Раптом із-за ясел почувся голос Вивіркострибки:

— Ви мусите виявляти більше поваги до своєї здобичі!

Їхня мама була зайнята — вплітала листя у дірочки в колючій стіні, що оточувала кубло королев. Їй допомагала Маргаритка.

— Вони ж кошенята, — поблажливо муркнула кремova кішка.

Ніздрі Сойка розширилися на дивний запах Маргаритки. Вона пахла не так, як народжені в Клані коти, і дехто з вояків досі називав її кицюнею, бо вона колись жила на конярці та їла харчі Двоногів. Маргаритка не була воячкою — вона не виявляла жодного бажання

коли-небудь залишити ясла. Проте її кошенята (Мишколап, Ліщинолапка та Бубколап) уже стали новаками, і Сойкові вони здавалися такими ж котами Клану, як і всі інші.

— Недовго їм у кошенятах ходити, — відповіла Вивіркострибка Маргаритці, присовуючи до себе більше листя своїм довгим хвостом. Його шурхотіння нагадало Сойкові про сон.

— Тим паче варто дати їм насолодитися життям зараз, — мовила Маргаритка.

Сойко відчув приплив любові до цієї кремової кішки. Саме Маргаритка зігрівала та вмивала його разом із Папоротехмаркою, коли обов'язки перед Кланом забирали його маму з ясел. Після народження кошенят Вивіркострибка дуже швидко повернулася до своїх вояцьких обов'язків. Хоч у неї все ще було своє гніздо в яслах, вона більше часу проводила у вояцькому кублі, щоб не заважати кошенятам та королевам, ідучи на досвітні патрулі.

— Папоротехмарко, тепер чути протяг? — гукнула Вивіркострибка крізь стіну.

— Ні, — долинув голос кішки із-за сплетіння гілок. — Нам тут тепло, як у лисячій норі.

— Добре, — нявкнула Вивіркострибка. — Маргаритко, зможеш тут прибрати? Я пообіцяла Ожинокігтеві, що допоможу йому з хитким камінням навколо лощовини.

— Хитким камінням? — зойкнула Маргаритка.

— Добре мати таку міцну огорожу, — голос Вивіркострибки пішов відлунням, коли вона перевела погляд на круті прискалки, що оточували табір майже зусібіч. — Але мороз міг послабити каміння, і ми не хочемо, щоб воно падало на табір.

Увагу Сойка відвернув гіркий сморід мишачої жовчі, що долинав із кубла старійшин. Мабуть, то Листоплеса дістає кліщів у Довгохвоста чи Мишошубки. Значно приємніший аромат сповістив про повернення двох кошенят Маргаритки, які принесли з мисливського впоряду здобич. Мишколап тримав у зубах двох мишей, а Ліщинолапка — великого дрозда. Вони захоплено забігли в табір і поклали свіжину до кагату.

Порохошуб підійшов із ними привітатися.

— Яка ти молодчинка, Ліщинолапко! — похвалив він свою новачку. — Ви обоє молодці.

Новаки замуркотіли, і Сойко помітив, наскільки схожі їхні голоси на мамин, ніби їхнє муркотіння притлумлювало густе м'яке хутро.

Раптовий порив вітру й хутра збив Сойка з лап.

— То ти граєш з нами чи ні? — запитала Падубка.

Сойко підскочив та обтрусився.

— Граю, звісно!

— Ну, Левко забрав мишу і не дає мені! — поскаржилася Падубка.

— То ходімо за ним!

Сойко помчав через галявину до брата. Він втелющився в Левка і притиснув його до морозної землі, а Падубка тим часом витягнула з Левкових кігтів мишу.

— Це нечесно! — запротестував Левко.

— Це й не має бути чесно, — тріумфально пискнула Падубка. — Ми ж іще не в Зореклані!

— А ви й не *будете*, якщо продовжите так гратися з їжею! — біля них зупинився Бурешуб на шляху до вояцького кубла. Його слова були суворі, хоча голос звучав м'яко. — Зараз гололист. Ми повинні дякувати Зореклану за кожен шматочок.

Левко виліз із-під Сойка.

— Ми практикуємо мисливські навички!

— Ми мусимо практикуватися, — додав Сойко, підводячись. — Ми ж скоро будемо новаками.

Бурешуб якусь мить помовчав, а тоді потягнувся вперед і лизнув Сойка між вухами.

— Ну звісно, — промурмотів він. — Я забув.

У животі Сойка засвербіло роздратування. Чому весь Клан ставився до нього так, ніби він — новонароджене кошеня? Йому вже майже шість повень! Сойко розлючено захитав головою. Бурешуб навіть не кіт Громового Клану! Його тато Сіросмуг колись був Громовим воєводою, але Бурешуб виріс у Річковому Клані зі своєю мамою, а його партнерка Студня взагалі прийшла з далеких гір. Яке він мав право поводитися так зверхньо?

У Падубки в животі забуркотіло.

— Може, не будемо вже гратися з мишею, а з'їмо її?

— Ви двоє поділіться, — запропонував Левко. — А я знайду щось у кагаті.

Сойко повернувся до купи свіжини, яку вояки наловили зранку. Його турбував якийсь ледь чутний запах. Він вдихнув глибше, розтуливши щелепи: котик відчував свіжовбитого дрозда Ліщинолапки, Мишколапових мишей — їхня кров була ще тепла. Проте під ними чувся кислий запах, від якого в кошеняти язик скручувався в трубку. Він пройшов повз брата, напруживши хвоста.

— Що ти робиш? — запитав Левко.

Сойко не відповідав. Він повідкидав носом маленькі мертві тіла, вхопився за волове очко й витягнув його назовні.

— Дивись! — нявкнуло кошеня, перекинувши пташку лапою. У її животі роїлися личинки.

— Фе! — пискнула Падубка.

Із кубла старійшин вийшла Листоплеса, тримаючи в зубах згорток моху. Сойко відчував запах мишачої жовчі навіть попри сморід гнилої пташки. Медикішка зупинилася біля кошенят.

— Молодці, що помітили, — похвалила вона, кинувши просочений мох на землю. — Я знаю, що здобичі зараз катма, але краще не їсти нічого зіпсованого, бо буде боліти живіт.

— Це Сойко знайшов, — сказала їй Падубка.

— Значить, він уже когось врятував, — нявкнула Листоплеса. — У мене зараз і так повно пацієнтів. Орлякошуб і Березопад підхопили білий кашлюк.

— Тобі допомогти збирати трави? — запропонував Сойко. Він ще ніколи не бував за межами табору, і йому вже кортіло дослідити ліс. Сойко хотів понюхати прикордонні помітки, бо досі він чув тільки сліди запахів Тіньового та Вітряного Кланів, які приносили на своїх шубках Громові патрулі. Він так хотів відчути свіжий бриз озера, не захаращений лісовими ароматами. Хотів вивчити всі помітки на кордонах, щоб захищати кожен крок своєї території.

— Ти назбираєш значно більше трав, якщо ми допоможемо тобі їх донести до табору! — встряв Левко.

— Ви знаєте, що вам не можна залишати табір, поки ви не стали новацтвом, — нагадала їм Листоплеса.

— Але тобі буде потрібна допомога, якщо в нас стільки хворих котів... — наполягав Сойко.

Листоплеса затулила йому рота кінчиком хвоста.

— Вибач, Сойку, — нявкнула вона. — Ще недовго, скоро Вогнезір дасть вам новацькі імена. Але до того вам треба почекати, як і всім іншим кошенятам.

Сойко розумів, що вона хоче сказати. Їхній тато був воєводою Клану, а мама — донькою Вогнезора, і Листоплеса хотіла знову нагадати, що це не дарує їм особливого ставлення. Він роздратовано змахнув хвостом. Іноді йому здавалося, що весь Клан зі шкіри пнеться, щоб вони *ніколи* не отримали особливого ставлення. Це було нечесно!

— Вибачайте, — нявкнула Листоплеса. — Уже як є.

Вона підняла смердючий мох і пішла до медичного кубла.

— Гарна спроба, — прошепотів Сойкові на вухо Левко. — Але, здається, ми застрягли в таборі ще надовго.

— Листоплеса завжди думає, що може нас переконати, бо вона приносить нам для гніздечок вовну з вересовища, — прошипів Сойко. — Чи меду полизати. Чому вона не може нам дати те, чого ми хочемо, — шансу вийти з табору?

Падубка махнула хвостом понад замерзлою долівкою. Сойко знав, що вона хотіла дослідити територію не менше за нього з Левком.

— Але Листоплеса має рацію, — понуро нявкнула киця. — Ми повинні дотримуватися вояцького правильника.

Вони поїли, розділивши між собою мишу та полівку. Після трапези Сойко став умиватися, ретельно шуруючи лапами за вухами, і раптом помітив Студню, яка вийшла з вояцького кубла й подалася до Хмарохвоста і Ясносердої на моріжок. У неї був не такий запах, як у решти вояків, — запах гір і стрімкої води. Він ніби вирізняв її з-поміж усіх котів, які не народилися в Клані. «Та чи був це лише її запах, — замислився Сойко, — чи щось іще? Якась настороженість, що ніколи її не покидала?» Він не був певен до кінця, але відчував, що Студні не дуже затишно в лісі.

Шурхотіння тернової загорожі, яка захищала вхід до табору, сповістило про повернення Бубколапа — третього кошеняти Маргаритки. Новак підбіг до кагату свіжини й поклав свій улов — товстенького припутня.

— Де Ожинокіготь? — гукнув Бубколап до кошенят. Ожинокіготь був його виховником, і Сойкові трохи муляло те, що Бубколап стільки часу проводить із ним на впорядках, тоді як йому самому вже не терпілося дослідити ліс із батьком.

— Він із Вивіркострибкою, — відповів Сойко. — Перевіряють хитке каміння.

Котик нагострив вуха, наслухаючи голосів мами й тата. Він не чув їх, але вітерець, що дув зі скелі за медичним кублом, приніс їхні запахи.

— Он там, — вказав він Бубколапові носом.

— Ну в тебе й нюх сьогодні, Сойку! — нявкнув Бубколап. — Я хотів показати йому свого припутня і запитати, чи ми йдемо після сонцепіку на бойовий порядок.

Заздрість замлоїла в животі Сойка. *Чому я не можу вже стати новаком?*

— Ти, мабуть, дуже вправний у ловах, — зітхнув Левко, вочевидь думаючи про те саме.

— Тут важлива практика, — сказав їм Бубколап. — Дивись. — Він став у стійку. — Отак починаєш.

Животик Левка прощурхотів об долівку — він спробував скопіювати позу Бубколапа.

— Опустити хвоста! — наказав новак. — Що це він стирчить, мов пролісок!

Хвіст Левка плеснув об заледенілу землю.

— Тепер підкрадайся вперед, мов змія, — сказав Бубколап.

— Ти виглядаєш так, ніби щось занюхав! — радісно скрикнула Падубка.

Левко грайливо зашипів і скочив на сестру, перекинувши її на землю. Вона відбивалася, вдоволено муркочучи, а Левко молотив її живіт задніми лапками.

Вони були такі зайняті своєю грою, що не помітили раптового шуму за тереном.

Але Сойко помітив.

За входом чулося тупотіння лап. Сойко впізнав запахи Косариконога та Шипокігтя. Патруль повернувся. Проте щось було не так. Лапи

вояків гупали об лісову долівку панічно й пришвидшено, їхні запахи гірчили страхом.

Хутро Сойка стало дибки. Косариконіг та Шипокіготь вискочили зі входу.

Вогнезір та Піскошторма миттю підвелися.

— Що сталося? — нявкнув провідник.

Косариконіг глибоко вдихнув, а тоді оголосив:

— На нашій території мертва лисиця!

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 2

— Де? — голос Вогнезора звучав напружено.

— Біля Небесного Дуба, — нявкнув Шипокіготь, відсапуючись. — Її вбила пастка.

Сойко почув стукотіння камінців об стіну в лощовині. До табору спустився Ожинокіготь, а за ним зіскочила Вивіркострибка.

— Що сталося? — гукнув воєвода.

— Шипокіготь і Косариконіг знайшли мертву лисицю, — пояснив Вогнезір. — Убиту в пастці.

— Малу чи дорослу?

— Дорослу, — відповів Косариконіг.

— Тоді десть можуть бути лисенята, — прогарчав Ожинокіготь.

Сойко збентежився.

— Що нам можуть зробити кілька лисенят? — прошепотів він до Падубки.

— Лисенята виростають у лисів, мишомізкий! — шикнула вона у відповідь. — А дорослий лис може вбити kota.

— На лисиці був запах молока, — доповів Шипокіготь.

— Отже, точно є лисенята, — виснував Вогнезір.

Раптом вояцьке кубло зашурхотіло — звідти виліз Золошуб.

— Де ця пастка? — запитав Ожинокіготь.

Що це, в його голосі тривога? Та хіба тато Сойка не знав про пастки Двоногів достатньо багато, щоб їх не боятися? Ні, вирішив Сойко, це не тривога, це щось інше, якась темніша емоція, якої він ще не знав.

Відповідь Шипокігтя перебила його думки.

— Пастка з боку озера, неподалік від Небесного Дуба.

— Отже, лисенята десть близько, — припустив Ожинокіготь. — Їхня мама не відходила б далеко.

— Що нам робити? — з ясел вийшла Папоротехмарка. — Ми не можемо допустити, щоб у лісі водилися лисиці! Як же мої кошенята?

— Ми повинні знайти нору, — відповів Ожинокіготь без жодних вагань.

— Якщо лисенята дуже малі, вони помруть від голоду без своєї мами, — нявкнув Вогнезір. — Найкраще буде вбити їх швидко.

У голосі Громового провідника не було нічого зловісного. Вогнезір мусив зробити так, як буде найкраще для Клану.

— А що, як вони достатньо дорослі, щоб вижити самим? — зацікавлено спитала Падубка.

— Тоді їх треба вигнати, — сказав їй Вогнезір. — Не можна, щоб вони оселилися на нашій території.

— Лисенята мали б зголодніти до цього часу, — зауважив Золошуб. — Що, як вони вже вийшли з нори?

— Вони можуть знайти табір! — зойкнула Папоротехмарка.

— Табір буде добре захищений, — пообіцяв Вогнезір. — Ми з Піскоштормою підемо перевірити старий Громошлях і закинуте гніздо Двоногів. Ожинокігтю, зорганізуй інші патрулі.

Громовий провідник та його партнерка побігли крізь колючу тернову загорожу, що відділяла табір від лісу.

— Бурешубе, Студне! — гукнув Ожинокіготь. — Пройдіться навколо лощовини! Золошубе, ти на чатах біля входу.

Ясносерда і Хмарохвіст походжали перед ним.

— Що нам робити?

— Рушайте до Тіньового кордону, — сказав Ожинокіготь. — Там земля піщаниста, найкраща для нори. Вивіркострибка вас поведе. Робіть усе, що вона скаже. Там може бути більше пасток, а Вивіркострибка їх знешкоджує найкраще. Візьми ще Попелюшколапку, але не дозволяй їй відходити далеко.

Хмарохвіст гукнув свою новачку, але юна смуганька вже бігла до нього через галявину.

Вивіркострибка рушила до виходу. Сойко відчув, як її тепле хутро потерлося об його шубку.

Ожинокіготь крикнув до Шипокігтя і Косариконога:

— Вертайтеся до того місця, де ви знайшли лисицю. Може, вдасться знайти нору за її слідом.

Карохвістчина Маколапка і Мишколап чекали своєї черги, їм ледве вдавалося всидіти на місці.

— Можна піти з ними? — гукнула Маколапка.

— Так, але в усьому слухайте своїх виховників, — наказав Ожинокіготь.

Сойко відчув, як їхній захват затріщав у повітрі, мов блискавка, коли вони помчали з табору слідом за Косариконогом та Шипокігтем. Його лапи засвербіли від роздратування. Уже майже всі новаки пішли на полювання за лисенятами. Це нечесно! Може, він і малий, але міг би побороти лисеня.

— Ми не збираємося сидіти тут! — оголосив Левко, озвучивши думки Сойка. — Ожинокігтю!

— Що? — нетерпляче озвався воєвода.

— А ми можемо якимось допомогти? — заблагав Левко. — Ми вже майже новаки.

— *Майже* не рахується, — відповів Ожинокіготь. Він, мабуть, побачив розчарований вираз Левкового обличчя, бо додав уже м'якше: — Ви з Падубкою і Сойком можете допомагати охороняти табір. Я забираю Порохошуба та Ліщинолапку до озера. Нам потрібні хоробрі коти, щоб ті лисенята не забрели в лощовину. Якщо почуєте чи побачите щось незвичне, одразу посилайте за мною Листоплесу.

— Гаразд, — весело нявкнув Левко.

Він поспішив до своїх братика і сестрички.

— Ми повинні охороняти табір, — сказав котик. — На випадок, якщо лисенята спробують прорватися.

— Ти ж не думаєш, що вони насправді змогли б зайти настільки далеко? — понуро нявкнув Сойко. — Там у лісі вже по новаку за кожним деревом. Ожинокіготь просто хотів нас чимось зайняти.

Левко бухнувся об землю, ніби листок, кинутий вітром.

— Я думав, він справді хотів допомоги.

— Ніколи не знаєш, — нявкнула Падубка. — Ті лисенята можуть піти в цей бік, і якщо так — ми їх точно зачуємо перші, особливо за допомогою Сойка.

У лапах Сойка запульсувала гаряча злість.

— Ти така сама, як Ожинокіготь! — форкнув він. — Перестань прикидатися, що ми важливі для Клану — бо ми неважливі.

Падубка почала переминати лапами ґрунт.

— Одного дня будемо, — мовила вона.

Раптом Левко підвівся й захоплено обернувся навколо себе, розпушивши хвоста.

— Ми станемо важливі сьогодні! — оголосив він. — Ми самі виженемо тих лисенят із Громової території!

Падубка зойкнула.

— Але якщо ми залишимо табір без дозволу, то порушимо вояцький правильник!

— Ми зробимо це для блага Клану, — заперечив Левко. — Як це може порушувати вояцький правильник?

Сойко пішов іще далі.

— Ми ж іще не вояки і навіть не новаки! То чому ми повинні слухатись вояцького правильника?

Падубка замуркотіла.

— Якщо ми відгонимо тих лисенят, то Крижинка і Лиско будуть у безпеці, — нявкнула вона.

— Саме так.

Левко повернувся і пішов до затіненого кута тернової загорожі, що відділяла табір від лісу. Сойко знав, куди він прямує. Там був невеличкий прохід, який вів до місця, де коти справляли нужду. Ніхто не завадить їм вийти туди. Він взагалі сумнівався, що хто-небудь помітить, як вони вислизають. Галявина була порожня: усі вояки та їхні новаки розійшлися на чати і патрулювання. Старійшини, Мишошубка та Довгохвіст забилися у своє кубло, а Папоротехмарка з Маргариткою заховалися в яслах. Листоплеса була зайнята у своєму кублі двома хворими на білий кашлюк.

Сойко сторожко зайшов до вузького тунелю слідом за Левком. Його серце мало не вистрибувало з грудей.

— Нас ніхто не бачив, — прошепотіла Падубка прямо за ним.

Він відчув запах виходка і звернув від нього, йдучи за Левком угору, геть від табору. По той бік загорожі чулися кроки Золошуба, який відбував варту.

— Він може нас побачити? — прошипів Сойко.

— Звідти — ні, — запевнила його Падубка. — Через загорожу не видно.

— А інші патрулі не побачать нас, якщо ми будемо триматися осторонь головних стежок, — нявкнув Левко.

— Але ми не знаємо, де головні стежки, — зауважив Сойко. Земля під лапами була незвична, встелена листям і галузками, не схожа на гладеньку й чисту долівку в лощовині.

— Ми можемо вгадати за тим, де запахи найсильніші, — нявкнула Падубка. — Попереду запахів майже не чути. Схил крутий, і через орляк нема жодних стежок.

— Тоді ходімо туди, — нявкнув Левко.

— Ти що думаєш? — запитала Падубка в Сойка.

— Шипокіготь сказав, що вони знайшли лисицю з боку озера, а це он туди, — він смикнув хвостом в інший від схилу бік.

— Звідки ти знаєш, де озеро? — спантеличено запитала Падубка.

— Я відчуваю вітер з води, — пояснив Сойко. — Він на смак свіжіший, ніж вітер з пагорбів чи з лісу.

Троє кошенят збігли зі схилу й почали підійматися лісом. Тут земля була вогкіша, і Сойко припустив, що на цьому схилі менше сонця. Він здригнувся.

— Боїшся? — підначила Падубка.

— Звісно, ні, — нявкнув він. — Просто холодно без сонця.

Вони просувалися далі, аж поки не дійшли до хребта, де ліс рідшав. Сойко відчув на хутрі теплі промінчики, що пробивалися крізь гілля.

Раптом його ніздрі роздулися.

— Стійте! — гукнув він. Котик витягнувся й обнюхав папороть, намагаючись розрізнити запахи Громових котів. — Сюди часто ходять вояки.

— Я нікого не бачу, — нявкнула Падубка.

— Усе одно краще бути обережнішими, — наголосив Сойко. — Що, як ми нашттовхнемося на патруль?

— Якби ж то зараз був зеленлист! — нявкнув Левко. — Було б значно легше ховатися в підліску.

— Може, он туди? — нявкнула Падубка. — Там дерев більше...

— ...і там є ожина! — закінчив за неї Левко.

Він кинувся вперед, а Падубка та Сойко побігли за ним, геть від поміченої папороті, у ліс. Повітря тут було чистіше, не таке наповнене Громовими запахами. М'язи в плечах Сойка почали розслаблятися. А тоді він почув знайомий звук — голос Бурешуба.

— Студне? — гукав сірий вояк свою партнерку.

— Пригніться! — прошипів Сойко.

Кошенята миттю припали до землі. Сойко притиснувся животом до холодного ґрунту, відчуваючи, як гупає серце об листяне покривало.

Земля завібрувала від кроків.

— Вони йдуть сюди, — прошепотів він. — Як ми пояснимо, чому зайшли так далеко від табору?

— Сховаймося під тим падубом, — запропонувала Падубка.

Левко вже підбирався до нього, і Сойко відчув, як Падубка підштовхує його вперед. Він розлючено зашипів і кинувся за Левком. Колюче листя подряпало йому ніс і вуха — Падубка заштовхала його далі попід низькі гілки.

— Тут вони нас не побачать, — прошепотіла вона.

Знову почувся вигук Бурешуба:

— Ходімо до Тіньового кордону.

Голос вояка прозвучав страхотливо близько.

Студня йому відповіла тихо — не далі, ніж за хвіст.

— Думаєш, вони оселилися у старій лисячій норі?

— Мабуть, ні, — нявкнув Бурешуб. — Там досі смердить тою борсучихою, яку прогнала Вивіркострибка. Але перевірити можна.

— Якби ж Бурешуб і Студня пахли, як Громові коти, їх легше було б помітити! — поскаржився Левко.

— Ми б їх ніколи не помітили, як би вони не пахнули, — заперечив Сойко. — Вітер дме в інший бік.

— Цить! — застерегла Падубка.

Кроки вояка наближалися прямо до їхнього падуба. Бурешуб потерся об нього хутром, коли проходив, і гілки затремтіли. Сойко притиснувся до землі й заплющив очі.

— Ходімо швидше! — гукнув Бурешуб до партнерки. — Тоді зможемо вернутися й оглянути верхівку лощовини.

Їхні кроки почали затихати.

— Вибираймося звідси, — прошепотів Сойко.

— Куди? — запитав Левко.

Сойко покуштував повітря і знову відчув свіжий вітер з-над озера.

— Туди, — нявкнув він, указуючи хвостом.

Кошенята знову вирушили в дорогу, тримаючись чимближче до землі. Левко вів їх звивистою стежкою через зарості орляку та

сплутані чагарі.

— Сюди, — сказав він.

Сойко протиснувся за ним у кущ папороті — настільки переплетений, що кошеня ледве пролазило крізь вузькі щілинки.

— Закладаюся, що тут жоден вояк ще не пролазив, — похвалився він.

— Вони мали би брати нас у патрулі весь час! — нявкнув Левко.

— Ми можемо досліджувати місця, до яких вони навіть не підіберуться, — погодилася Падубка.

Вони пролізли попід вигнутим корінням сикомора, прориваючи собі дорогу крізь листя, що забило отвори.

Сойко зупинився. Він відчув свіжу помітку Косариконога.

— Чекайте! — наказав він. — Тут щойно проходив патруль Шипокігтя.

Кошенята миттю залізли назад у тінисту нору, яку зробили під корінням сикомора.

— Значить, ми йдемо у правильному напрямку, — прошепотіла Падубка.

— Оце, мабуть, он там Небесний Дуб, — нявкнув Левко. — Це най-найвище дерево в лісі.

— Де патруль? — запитав Сойко.

— Слухай! — скомандувала Падубка.

Сойко чув, як патруль шарудить в орляку за кілька лисячих хвостів від нього. Тоді його хутро наїжалося. Він покуштував повітря і скривився від смороду, що огорнув його язык. Це був запах, якого він раніше не відчував, але від нього в кошеняти пробіг мороз поза спиною.

— Ви це відчуваєте? — запитав він Левка й Падубку.

— Фе! — наморщив носа Левко.

— Це, мабуть, мертва лисиця! — припустила Падубка. — Ми біля пастки.

— Ти її бачиш?

Падубка відсунулась від нього.

— Я бачу через корінь! — прошепотіла вона з-над його голови. — Мертва лисиця лежить під дубом. Патруль за нею, обшукує орляк.

— Вони шукають не в тому місці, — нявкнув Сойко. Раптом він усвідомив, що крім запахів патруля та мертвої лисиці відчуває ще один, значно непомітніший та солодший аромат — молока. Він був прямо тут, під сикомором. — Лисиця проходила попри це дерево, — сказав він іншим. — Я відчуваю запах молока.

— Ми знайшли слід! — нявкнула Падубка.

Левко виліз з-під кореня.

— Ходімо за ним! Він виведе нас на лисенят!

Сойко відвернувся від Шипокігтя, Косариконога, Маколапки та Мишколапа, які копирсалися в обмерзлому підліску. Він виліз з-під коріння сикомора й пішов за молочним слідом.

— Обережно! — застеріг їх Левко. — Попереду ожина.

Сойко, зосередивши всі свої чуття лише на запаху молока, не помітив колючого куща.

— Я знайду, як пролізти! — запропонувала Падубка. Вона протиснулася наперед і почала пробиратися крізь гілля.

— Але слід веде навкруги, — заперечив Сойко.

— Ми не можемо залишатися на виду, — сказав йому Левко. — Підберемо слід на тому боці, коли ожина буде відділяти нас від патруля Шипокігтя.

Сойко неохоче подався за Левком та їхньою сестрою, яка знайшла вузький прохід крізь сплетіння гілок. Яке ж було його полегшення, коли він швидко віднайшов слід лисиці на тому боці.

Тут дерева росли рідше. Сойко відчував вітер у своєму хутрі, сонячне проміння пробивалося до лісової долівки, зігріваючи його шубку. Молочний запах лисиці посилювався, і, коли вони наблизилися до куща орляка, що затіняв невеликий горбик землі, Сойко відчув новий запах. Лисенята?

— Чекайте тут! — наказала Падубка.

— Чому? — спитав Левко.

— Просто почекайте, я подивлюся, що за цим орляком!

— Я теж їду, — наголосив Левко.

— Не треба, щоб лисенята дізналися, що ми тут, — нявкнула Падубка. — Якщо ми всі троє підійдемо, вони зрозуміють, що щось не так, і ми втратимо ефект несподіванки.

— Моя золотиста шубка краще злиється з орляком, ніж твоя чорна, — зауважив Левко.

— А як же я? — нявкнув Сойко.

— Ми не будемо нападати на кубло без тебе, — пообіцяла Падубка. — Але спершу ми з тобою почекаємо тут, поки Левко знайде вхід.

Сойка це дратувало, але він розумів, що план Падубки був розсудливий.

— Вертайся, як тільки знайдеш, — гукнув він пошепки, коли Левко зник в орляку. І оце вперше задумався, чи було мудрою ідеєю нападати на лисенят. Але як іще йому переконати Клан, що не потрібно ставитись до нього, як до безпомічного кошеняти?

Сойко нагострив вуха, наслухаючи Левкового повернення. Здавалося, що минула ціла вічність, перш ніж його брат нарешті з'явився з орляка.

— Головний вхід до кубла прямо за цим кущем, — прошепотів Левко, струшуючи листочки зі свого хутра. — Але є ще менший вхід з іншого боку горбика — мабуть, запасний хід іззаду.

— Лисенята всередині? — запитав Сойко.

— Я не заходив, але чув, як вони просять їсти.

— Мабуть, вони ще маленькі, — вирішила Падубка. — Інакше вони б уже повилазили.

— Буде легше їх витурити, якщо спустимося запасним ходом, — запропонував Левко. — Якщо забіжимо швидко, то це буде достатньо несподівано, щоб вони втекли з кубла, а тоді зможемо погнати їх до кордону.

— А з якого боку кордон? — запитала Падубка.

Левко нетерпляче форкнув.

— Кордон буде з будь-якого боку, куди б ми їх не погнали! — шикнув він. — Територія Громового Клану не тягнеться безмежно. Ходімо, треба з цим розібратися, поки Шипокіготь не знайшов їх і не забрав усю славу собі.

Він кинувся в орляк, перш ніж Падубка чи Сойко встигли щось відповісти. Котик повів їх із куща вгору, через верхівку притрушеного листям насипу.

— Запасний хід ось тут, — оголосив він, зупинившись.

КУПИТИ